

Воля народам!

Воля людині!

**За Українську Самостійну Соборну
Державу!**

УКРАЇНА ПОГИБАЄ!

ХТО ВИНУВАТИЙ В ЦЬОМУ?

Київ

1950

Львів

Видання ОУЦ

Лице горить від сорому. Розпука розриває серце. Безмежна трагедія, що її переживає український народ, не вміщається в голові. Україна погиває! Україна стоїть над могилою! Україні готують невідхильну смерть!

Тут і там чуєш, читаєш, бачиш:

Український народ — сорокмільйоновий європейський народ. Україна і числом свого населення, і величиною території дорівнює найбільшим державам Європи. В нас більше, як тисячрічна історія, в нас стара культура. Ми — один з найталановитіших народів світу. Наші землі багаті у всякі природні ресурси, в нас найкращий у світі чорнозем. В нас чудові визвольні традиції. В нас були козаччина і Січ, Хмельницький і Шевченко. Ми, українці, народ волелюбний...

А тимчасом...

Тимчасом нам, українцям, сорокмільйоновому, європейському народові, народові, що має тисячрічну історію, народові, що видав із себе Хмельницького і Шевченка, окупанти сьогодні написали, як недорозвинутим тубільцям Африки, статут колонії, назвали підступно цей статут „конституцією незалежної республіки“, — і ми повірили, що ми... справді „незалежний“, „державний“ народ, що ми... справді „суверенні“, „визволені“...

Тимчасом над нами, українцями, які нерідко маємо відвагу говорити про себе як про один із найволелюбніших народів світу, ось уже сотні років панують і знущаються чужинці, ось уже тридцять років свiace батіг московсько-большевицьких окупантів, а ми часто навіть і не помічаємо, не розуміємо цього, а ми часто змага-

...ося у складанні похвальних гимнів на честь наших гнобителів, на честь наших катів, а ми мільйонами кладемо голови за інтереси тих, що панують і звучать над нами, а ми часто не за страх, а за совість служимо нашим катам...

Тимчасом на нашій Україні, на нашій „медом і молоком текучій“ землі, в наслідок грабежу хліба окупантами періодично вмирають з голоду мільйони наших знеможених працею батьків і матерей, мільйони наших сестер, братів, дітей, мільйони українських чоловіків і жінок! А ми на це все дивимося з німою покірністю, а серед нас не знайдеться відважних, щоб активно за-протестувати проти такого бандитського злочину над собою, над Україною, а в нас не знайдеться „ні одного козака серед мільйонів свинопасів“ щоб хоч „сатрана в морду затонив“!! Нас граблять з хліба з промислової сировини, нашу еко-номіку ставлять в колоніальну залежність від московського імперіального центру, нас піддають жорстокому колоніальному визискові, нас заму-чують каторжною, непосильною працею, а ми дякуємо нашим гнобителям — Сталіну і больше-вицькій партії за „щасливе і заможне життя“, за їхню „допомогу“ Україні...

Тимчасом на наших очах московсько-больше-вицькі злочинці чинять криваву розправу над українськими патріотами, що піднялися на свя-ту, героїчну боротьбу за волю і державну неза-лежність України, а ми не тільки що цьому бо-язливо, безчинно приглядаємося, але й нерідко самі приймаємо активну участь у знищенні борців за нашу волю, але й нерідко перевищу-ємо московських катів у цьому кривавому, зло-чинному ділі. Ми нерідко, на радість нашим гнобителям, на вічну нашу гавбу, в наших братів стріляємо, власними руками їх вішаємо, тортуруємо, звучаемося над ними, розриваємо їх-

ні могили і викидаємо звідтам їхні труни, пошнурюємо про них найогидніші, найцивічніші наклепки, а ми часто грабуємо, знущуємося над мирним українським населенням тільки зате, що воно патріотичне. Хіба ж це не сороз, не ганьба для нас як для народу? Хіба ж є де в світі такий другий, поганий у цьому відношенні, народ, як ми, українці?

Тимчасом у нас, в Україні, немає української молоді. Бо хіба ж це українська молодь, оці тисячі комсомольців і піонерів? Кому вони служать? Куди вони йдуть? Що в них українського? Нічого! Це ж вони на наказ своїх московських вихователів плюють на наші національні сватощі — на наші самостійницькі змагання, на нашу боротьбу за незалежність, на наших національних героїв. Це ж вони, задурманені підступною, брехливою московсько-більшевицькою пропагандою, готові кожночасно стріляти в справжніх патріотів України, знищувати їх. Це ж вони готові видавати большевицькій охоранці своїх батьків за їхню любов до України, за їхні самостійницькі переконання. Скрізь у світі молодь становить найпатріотичнішу, найідейнішу частину свого народу. Скрізь у світі оця патріотична, ідейна молодь — майбутнє народу. Інакше тільки в нас, в Україні. В нас — повторюємо ще раз — майже немає української молоді. В нас тисячі яничарів готових кожночасно боротися не за Україну, але, згідно з волею своїх московсько-більшевицьких наставників, проти України. Такий стан може довести до того, що за кількадесят років в Україні не буде просто українського народу!! Чи ж може бути більша трагедія народу, як у цьому відношенні трагедія України??

Тимчасом значна частина українського народу в Україні не говорить українською мовою. В Україні немає української мови! І це не парадокс, це дійсна, хоч жахлива, правда про сьогоднішню Ук-

раїну. Українською мовою, мовою Шевченка, Лесі Українки, Франка, Коцюбинського, сьогодні в Україні говорять тільки колгоспники. В містах, у школах, головню вищих, в армії, в державних установах, на фабриках, в заводах, серед української інтелігенції — майже неподільно панує російська мова — мова „старшого брата“. Кожен народ у світі вважає за свій найшерший національний обов'язок говорити своєю рідною мовою, цю мову шкелати, боронити її прав. Це наказує кожному народові його національна честь, гідність, це наказують кожному народові його національні почування. Соромітися своєї рідної мови, не еживати її, говорити мовою гнобителів власної батьківщини є рівнозначне національній зраді. Інакше є тільки в нас, в Україні. В нас майже половина нашого народу — майже вся інтелігенція, значна частина робітників — говорять тільки по-російськи. Виходить, що в нас „хахлів“, на сором нам самим, на сором усьому культурному світові, на сором нашому ХХ-ому сторіччю, інші критерії національної чести і гідности. Звичайно, в „хахлів“ і критерії „хахляцькі“...

Тимчасом в Україні приходить в стан повного занепаду українська культура. Бо що ж спільного, наприклад, із справжньою літературою має сьогоднішня творчість т зв. радянських письменників і поетів? Що спільного зі справжньою літературою мають усі ці похвали Сталіну, большевицькій партії, всі ці поеми, оповідання, повісті про „щасливе“ і „радісне“ життя українського народу? Придушені большевицькою партією, відірвані від справжніх прагнень і потреб українського народу, не розвиваються українська наука, українське мистецтво, музика, театр. Примушена бути національною тільки „формою“, а змістом — „соціалістичною“,

молода українська культура в умовах большевицького навчання цимом виділе...

Тимчасом, ми, українці, хоч і сорокмільйонний, хоч і європейський народ, є на ділі ніщо більше, як тільки народ жалюгідних рабів: рабів з погляду нашого політичного становища, рабів з погляду нашого способу думання, рабів з погляду нашої духовної структури! „Так, ми раби, немає гірших в світі! Феллаги, парії щасливіші від нас...“. Ці слова, що їх кількадесят років тому назад Леся Українка адресувала тодішньому українському суспільству, можна і треба повністю адресувати великій частині українського суспільства і сьогодні, в 1948 році!

Це величезна брехня, що „за роки радянської влади в Україні український народ досяг високого рівня національного, політичного, культурного“ і ще там усякого іншого рівня „розвитку“, як це цинічно на кожному кроці бреше большевицька проагандя. Дійсна, не прикрита, не фарбована правда про Україну така: Україна помирає! Україна стоїть над могилою! Україні готують невідхильну смерть!

Цю трагічну правду тільки в незначній мірі міняє той факт, що в ім'я нашої національно-державної незалежності, в ім'я Самостійної України з найбільшим героїзмом сьогодні борються десятки тисяч українських революціонерів і повстанців. На фоні загального незавидного національного стану українського народу, на фоні загального темного образу національної свідомості значної частини українського суспільства героїчна боротьба українських повстанців і революціонерів тільки підкреслює весь трагізм становища, що в ньому зараз перебуває український народ. В той час, коли одна частина нашого народу піднялася на най-

важчу, найгероїчнішу боротьбу проти окупантів за наше національне і соціальне визволення. В той час, коли десятки тисяч українських революціонерів і повстанців ось уже впродовж шістьох років ведуть збройну повстанську боротьбу спочатку проти гітлерівських, а від 1941 року — проти більшовицьких окупантів, коли в цій, героїчній визвольній боротьбі гинуть тисячі найкращих патріотів України, — в той самий час другі мільйони українського народу продовжують далі своє рабське існування: без протесту зносять найзлочинніші залицання московсько-більшовицьких катів над собою, нерідко своїми власними руками допомагають більшовицьким імперіалістам ще дужче поневолювати Україну! В той самий час, коли одна частина українського народу в повстанській і підпільній визвольній боротьбі проти московсько-більшовицьких окупантів дає безприкладні зразки національної свідомості, патріотизму, ідейності, героїзму, почуття національної честі, — в той самий час друга частина українського народу продовжує допомагати окупантам будувати їхню імперію — тюрму для себе і для багатьох інших народів, продовжує далі по-рабськи волоцяти свої кайдани, а багато дехто, безпосередньо вислугуючись окупантам, продовжує далі своє мерзенне, ганебне діло зради Україні...

Затривожені майбутнім України, болючи тією трагедією, що її переживає сьогодні наш народ, добре розуміючи, куди веде Україну московсько-більшовицькі вороги народу, ми, українські патріоти, що стоїмо в безпосередній підпільній і повстанській збройній боротьбі проти окупантів, б'ємо перед лицем усього українського народу, перед лицем усього світу в дзвін тривоги і кличемо: Україна в небезпе-

ді! Україна помирає! Не на „вершини розцвіту“ ведуть Україну більшовики, а в глибоку могилу!

Протріть, відчиніть очі ви всі, що цього не бачите! Пригляньтеся уважно нашому становищу! Стрепеніться, подивіться ширше ті, які під ударами окупантського батога задеревіли, зробилися байдужими до народних справ, стратили з-перед очей ширшу національну перспективу! Прислухайтесь до цього голосу ті, які мають українське серце, українську душу, ті, яким батьки дали українську кров, українське прізвище! Слухайте цього голосу ті, які хвилино, в невідомості, вірою і правдою служите окупантові! Побачите, що важкий справжній український патріот сьогодні мусить бити в дзвін тривоги! Завтра на це вже може бути запізно!

Хто винуватий у цій трагедії, що її сьогодні переживає Україна? Хто довів її до цього трагічного стану? Хто продовжує цей стан поглиблювати?

В усій трагедії, що її сьогодні переживає Україна, винуваті, в першу чергу, російські більшовики.

Це вони, російські більшовики, в 1917-20 рр. пішли війною проти створеної українським народом Української Народної Республіки і насильно її окупували.

Це вони, російські більшовики, під брехливою вивіскою „Української Радянської Соціалістичної Республіки“ встановили в Україні режим політичного поневолення, режим колоніальної експлуатації України, режим найжорстокішого культурного гноблення українського народу.

Це вони, російські більшовики, підступно прикриваючись гаслами „соціалізму“, „права народів на самовизначення аж до відокремлення“, „боротьби за інтереси працюючих“ загнали ук-

раїнський народ, що в 1917-18 рр. встиг уже був визволитися з під ярма царської Росії і проголосив свою неваляжну державу - Українську Народну Республіку, в нове, ще важче ярмо СРСР, в нове, ще важче ярмо московсько-більшевицької імперії.

Це вони, російські большевики, фізично знищили і продовжують далі знищувати мільйони українських патріотів — письменників, поетів, діячів науки, учасників українських визвольних організацій, мільйони українських селян, робітників, інтелігентів. За роки большевицького панування в Україні мільйони українських патріотів загинули в безпосередній боротьбі, в наслідок розстрілів, в тюрмах, на засланнях, на каторжних роботах, в концтаборах, з голоду. Це вони, російські большевики, встелили українськими кістями Сибір, Середню Азію, береги північних каналів, береги Льодового океану.

Це вони, російські большевики, вірні спадкоємці ганебної пам'яті царських імперіялістів, підкоривши собі силою Україну, ось уже тридцять років проводять в Україні політику грубого диктату, жорстокого насилья, бандитського терору, варварського грабежу, політику повного знищення України не тільки як окремої політичної, культурної й економічної одиниці, але й як окремої етнічної одиниці.

Російські большевики, большевицька Москва, зажерливий, кровожадний імперіялізм московських большевиків - ось перша і найважливіша причина всієї нашої сьогоднішньої національної трагедії, ось наш ворог № 1, ось проти кого в першу чергу мусять скеровуватися уся ненависть і вся боротьба українського народу! Це якнайглибше мусять собі усвідомити кожний українець і українка. Усвідомлення цього — це перша і найважливіша умова для того, щоб стати на правильний

Шлях визвольної боротьби.

За всю сьогоднішню трагедію України винуваті так українські запродавці Сталіна і його кремлівської кліки — українські більшовики — оці всі вже померлі медведі, шахраї, ватонські, юрки коцюбинські, що перші допомогли більшовикам встановити їхнє панування в Україні, оці всі ще живі коротченки, мануїльські, гречухи, корвійці, сердюки, грушецькі і сотні їм подібних.

Це безсередньо вашими руками, підлі зрадники України, руками вас — коротченків, мануїльських, гречух, сердюків, грушецьких більшовицька Москва копає Україні могилу. Це саме спираючись на вас, зрадників, російсько-більшовицькі імперіялісти проводять своє бандитське діло винищування українського народу. Це за вашою, нібито українського уряду, згодою і при вашій участі більшовицька Москва винищує український патріотичний елемент в тюрмах, на засланнях, в безпосередніх терористичних збройних акціях, здушує українську культуру, щораз міцніше закриває за собою Україну як колонію. Це за вашою згодою і при вашій участі московсько-більшовицькі злочинці позбавили десятки тисяч українських батьків їхніх дітей, сотні тисяч дітей — їхніх батьків! Це за вашою, нібито правителів України, згодою і при вашій участі московсько-більшовицькі чекісти палять українські хати, українське майно, грабують українське населення, знущаються над українським народом! Це за вашою згодою і при вашій участі сотні тисяч українських чоловіків і жінок, дітей і стариків за свій український патріотизм мучаться сьогодні і гинуть на більшовицькій каторзі. Це ви допомогли більшовицькій Москві обернути мільйони українських селян, робітників, інтелігентів у безправних, жорстоко гноб-

лених і експлуатованих рабів. Вас проклинають сьогодні тисячі українців. Вас проклинають тисячі батьків, що ви їм замордували дітей, тисячі сиріт, яким ви знищили батьків. Вас проклинають мільйони обездолених, закутих в большевицькі кайдани українських селян, робітників, інтелігентів. Це ви, запродавці большевицької Москви, даєте змогу російсько-большевицьким імперіалістам обдурювати світ, що Україна нібито вільна республіка. Це вам вистачає нахабності і цинізму виступати, йдучи по лінії інтересів большевицької Москви, в ролі оборонців грецького, індонезійського народів перед „імперіалістичною реакцією“ від імени нібито вільного і щасливого в умовах СРСР українського народу в той час, коли ці ж московсько-большевицькі імперіалісти так жорстоко тиснуть Україну! Чи ж може бути більша підлість, більша мерзенність, як підлість і мерзенність вашого вислужництва московсько-большевицьким окупантам України, як підлість і мерзенність вашого злочинного знущання над своїм власним народом, винищування його? Чи ви думаєте, що народ цього не бачить, не розуміє, або, якщо ще сьогодні дечого не розуміє, то що він не зрозуміє цього завтра? Якої ж карі на вас потрібно, щоб ви хоч скільки-небудь належно відпокутували за всі свої злочини щодо України, щодо українського народу?! Це про нас, підлі зрадники, писав колись наш Пророк:

„... скажи,

Пророчи своїм лукавим чадам,
Що пропадуть вони лихі,
Що їх безчестіє, і зрада,
І криводушіє — вогнем,
Кривавим, пламеним мечем,
Нарізані га людських душах;
Що крикне кара невсищуца,
Що не спасе їх добрий цар,

Їх вроткий, п'яний господар!
Не дасть їм пить, не дасть їм їсти,
Не дасть коня вам, охляп сісти
Та утікати; не втечете
І не сховаєтесь! Усюди
Вас знайде правда-мета, а люди
Підстережуть вас, на то теж
Уловлять, і судить не будуть:
В кайдани туго окують,
В село на зрище приведуть,
І на хресті отім, без ката
І без царя, вас, біснுவатих
Розтнуть, розірвуть, розішиють,
А кров'ю вашою, собаки,
Собак нацоять!..."

Чи не страшно вам? Чи не боїтеся майбутнього суду народу над вами? Знайте: від справедливого суду народу ніщо вас не врятує!

А яка ж підла і ганебна заслуга в сьогоднішній трагедії України й за вами - письменниками, поетами, журналістами, „істориками“ й вам подібними бандитами пера т.зв. Радянської України?!

Це саме ви, - тичини, корнійчуки, сосюри, бажани, петровські і десятки дрібніших колег вашої професії - своїми панегіриками на честь партії, на честь советської влади допомагаєте більшовикам ширити брехвю про „щасливе“ і „заможне“ життя в Україні! Це саме ви, письменники, відображаєте в своїх творах Україну не такою, якою вона є насправді, але такою, якою її хочуть бачити відображеною московсько-більшевицькі гнобителі. Це саме ви - письменники, журналісти, критики, „історики“ своєю брехвєю отруєте свідомість українського народу, одурманюєте його, допомагаєте більшевицьким гнобителям його резекладати. Це ви, „працівники“ пе-

ра, „мистці“ поетичного слова складаєте панегірики в той час, коли мільйони українських колгоспників, робітників, інтелігенції примирають в голоду, коли по шляхах, по залізнично-дорожніх станціях валяються трупи загинулих в голоду, нерідко, напевно, й ваших рідних, коли стогін страждання несеться з кожної колгоспної української хати, з кожного робітничого житла, коли ворог знищує тисячі найкращих синів України. Письменники, поети кожного народу вважають за свій обов'язок поставити свій талант на службу в першу чергу власному народові, власній батьківщині, вважають за свій обов'язок поставити свій талант, свої знання на службу ідеалам волі, справедливості. А що зробили із своєю музою, із своїми знаннями ви? Кому ви їх запродали? Катам своїх батьків і матерей, своїх братів і сестер, катам України! Замість писати про терор над нашим народом, про його визиск, про його нужду, замість йти попереду народу в його боротьбі проти гнобителів, замість запалювати народ на цю боротьбу - ви складаєте оди гнобителям України, ви складаєте листи подяки катам свого народу! І при тому всьому ви ще й вдаєте що ви говорите нібито від імени усього українського народу! Яким правом ви це робите? Хібаж ви не знаєте, що не вдячність, а люту ненависть мають у своїх серцях мільйони українських селян, робітників та інтелігентів до большевицької влади, до большевицьких гнобителів?! Ви цього те можете не знати. Та ви, безхребетники, ви, продажні шкури, волієте писати те, чого від вас вимагають ваші грешовиті господарі. Вони вам за це платять і ви їм по-собачому служите. Де ваше українське серце, де ваша українська душа? Чи на те вас породили українські матері, чи на те вас вигодувала українська земля, щоб ви допомагали окупантам

ще глибше топити наш народ в багні неволі? Чи на те вас вчили українські матері української мови, щоб ви тепер українським словом допомагали большевицьким злочинцям ще сильніше затягати петлю на шию нашого народу? Большевицькі злочинці чинять свій кривавий, хижакський пир над закутою в кайдани Україною, а ви - ви тичини, корнійчуки, сосюри, бажани, щоб закрити їхні злочини перед очима народу, щоб довести народ до очманіння, палите їм кадило! Кадильники катів України! Продажні складачі панегіриків окупантам у чорні дні нашої національної неволі! Український народ вам за це добре попам'ятає!!

А ви, українські інтелігенти! Значна частина відповідальності за сьогоднішнє становище українського народу лежить і на вас, на українській інтелігенції в цілому, як на найосвіченішій і в цьому відношенні найпередовішій частині народу.

Це ж ніхто інший, а саме ви, українські інтелігенти, головню із східних українських областей, майже поголовно говорите по-російськи. Це ж саме ви, східно-українські інтелігенти, маєте відвагу заявляти, що вам соромно говорити по-українськи тому, мовляв, що це ..мова колгоспників, т.зв. дуже часто мова ваших батьків. Це ж саме ви, східно-українські інтелігенти, часто волієте позилати своїх дітей до російських шкіл, ніж до українських на те, щоб вони там могли краще засвоїти собі російську мову і щоби їм, внаслідок цього, було потім легше робити кар'єру в системі окупанта! Це ж саме у ваших хатах щоденною розговорною мовою є мова російська. До вас ваші батьки, в більшості випадків напевно селяни, ще говорили по-українськи. Ви ж до своїх дітей говорите вже тільки по-російськи. Чи ж

не не ганьба, не сором? Чи ж можете ви собі уявити, щоб інтелігент якогонебудь іншого європейського (та й не тільки європейського) народу соромився своєї рідної мови, щоб він робив своєю розговорною мовою мову своїх гнобителів? Такого явища не існує ніде під сонцем, крім як у нас, в Україні! Чому ж не соромляться своєї рідної мови росіяни? Чому ж вони, живучи навіть в Україні, або й серед якогонебудь іншого народу, вперто продовжують говорити своєю російською мовою? Чому ж ці росіяни, будучи навіть в Україні, зразу організують для своїх дітей російські школи? Причиною цього є в першу чергу сильно розвинуте в них почуття національної гідності, почуття патріотизму. В нас же цього немає. В нас же замість почуття національної гідності, національної гордості розвинулося тицове рабське почуття національної меншевартності.

А як ви, українські інтелігенти, виховуєте своїх дітей? Чи дбаєте ви про те, щоб шляхом домашнього виховання протидіяти розкладовим впливам большевицької школи, комсомолу, большевицької пронаганди? Коли ми сьогодні примушені стверджувати, що сьогодні в Україні немає української молоді, то як же багато вини в цьому саме за вами, українські батьки й матері - інтелігенти!

Це ви, українські інтелігенти, допомагаєте большевикам одурманювати українські народні маси, беручи участь у масовій агітаційній чи там „культурно-освітній“ роботі. Наханавшись большевицької брехні в школах, ви потім стараетесь поширювати її серед українських колгоспників, робітників. Ваше ж завдання як найосвіченішої частини народу цілком протилежне. Ви, маючи завдяки своїй освіті ширший розумовий кругозір, повинні саме допомагати зрозумі-

ти українському колгоспникові і робітникові всю підступність і облудність більшевицької пропаганди, розкрити перед ним всю дійсну правду про Советський Союз, ви повинні бути першими, передовими носіями протибільшевицьких революційних визвольних ідей. Скільки з вас виконує це завдання чи хоч би так розуміє свій обов'язок щодо свого народу? А так ви повинні його розуміти. Цього чекають від вас українські селяни і робітники, дуже часто напевно ваші батьки, цього чекає від вас український народ.

А ваша байдужність до загальнонародних, загальнонаціональних справ, ваш карієризм, ваша боязливність перед мвд? Скільки з вас, освічені представники народу, боліє ось таким трагічним становищем України? Скільки з вас про це думає, це переживає, вважає своїм обов'язком за цим слідкувати, протиставитися цьому? А це саме ваш, освіченої частини народу, обов'язок, а не цих „найменших“. Звичайно, щоб боліти сьогоднішнім нашим становищем, треба спершу бути самому справжнім патріотом України. Ви ж здебільша — тільки патріоти ССР, більшевицької імперії, багато з вас часто цілковито національні кастрати. А скільки ж то з вас за свою єдину життєву мету має свою особисту кар'єру, вислуження орденів, медалів в окупантів — катів вас самих і вашого народу! Ми розуміємо вашу обережність перед мвд. Терористична практика більшевизмських геобителів мусіла вас цього навчити. Але ж ви далеко більше, чим обережні, ви — цілком спаралізовані страхом перед мвд, і то спаралізовані до тієї міри, що це багатьох з вас робить нездібними до будьякої дії, навіть найдрібнішої, скільки-небудь відважнішої дії, що це робить вас нездібними до будьякої дії, яка йшла б по лінії

Тільки ваших власних вільних переконань, не рахуючись з цим, чи це дозволено окупантом! Звичайно, при такому стані більшості громадян СРСР большевицькій поліції не важко було оточитися німбом нібито непереможности, всесильности. Ви ж подивіться на наше революційне підпілля, на наш революційний рух! Чому ж це нібито всесильне мвд, сама згадка про яке багатьох з вас цілковито психічно паралізує, — чому ж це мвд є безсильне супроти українського визвольного-революційного руху? Чому ж йому не вдається ось уже впродовж чотирьох років знищити українське революційне підпілля? Виходить, отже, що з мвд і мтб можна боротися. Де є відповідна ідейність, відповідна воля до боротьби, відповідна відвага, відповідна конспірація — там і мтб, і мвд будуть безсильні. Але такої саме волі до боротьби, такої відваги, такої ідейности вам, українські інтелігенти, бракує.

А ви, західно-українські інтелігенти, що так ще недавно любили чванитися своєю національною свідомістю, своїм патріотизмом? Скільки з вас сьогодні, слухаючи всілякі наклепи на український визвольний-революційний рух, відважується сказати хоч одне слово в його обороні навіть там, де його можна було б сказати, навіть там, де це не зв'язане було б з жодними репресивними наслідками? Ви, ще тільки недавно на словах такі патріоти нині припишкли, як миші під мітлою. Ми знаємо цілий ряд випадків, де ви замикали двері своїх домів перед репресіонерами, представниками підпілля, боялися обмінятися з ними хоч би кількома словами. Скільки з вас, тихоньких в'їдачів бакалійного хліба, сьогодні намагається, наприклад, поширювати ідеї нашого визвольного руху, щоб у цей спосіб скріплювати наші ідейно-політичні позиції серед українського народу? Де ж ця ваша націо-

нальна свідомість, що ви нею ще так недавно любили хвалитися, в чому вона проявляється? А скільки з вас пішло на службу до ворога, на пряму співпрацю з його поліційними органами? Хіба ж це все сумісне із справжнім почуттям національної гідності, із справжнім патріотизмом? По-нашому — ні трохи, по-нашому — це нижче національної гідності, по-нашому — це пряма зрада Україні.

Допомагаєте своїми руками копати могилу Україні й ви, десятки тисяч українців, що працюєте на вижчих щаблях большевицької державної драбини, ви — участкові, голови колгоспів, бригадири, ланкові, начальники цехів, майстри, стахановці, заготовщики й сотні вам подібних чиновників, ви — сучасні „унтера“ большевицької імперії!

Це безпосередньо вашими руками большевицька Москва обдирає українського селянина з хліба, з м'яса, з грошей. Це безпосередньо вашими руками большевицькі експлуататори витискають норми з робітників, реалізують соцзмагання, здобувають стахановські рекорди. Це безпосередньо вашими руками большевицькі вельможі витискають з працюючих України весь піт, ссуть їхню кров. Це ви є той безпосередній батіг, що ним московсько-большевицькі імперіялісти ось уже впродовж тридцять років батожать українські народні маси, український народ. „Доборолась Україна до самого краю. Гірше ляха свої діти її розпинають...“ Ви напевно в своїй більшості не розумієте цього свого ганебного становища. Та через це воно не перестає бути ганебним. Як до 1917 року ваші батьки і діди будували російську імперію, навинередки вислужуючи в „милостивого“ царя ордели і медалі і здобуваючи для „малоросів“ сумну славу найкращих наганячів, так і ви

сьогодні зі завяттям гідним зуди кращої справи, служите своїм московсько-большевицьким го-сподарям. Це ви, наймити сталінської еліти, часто найгірше даєтеся взнаки українському народові. Це ви, „фельдфеблі“ большевицького державного апарату, часто лютіше звучаетеся над своїми братами, як ваші московські прикажчики. Замість саботувати вярядження окупантів, підривати большевицьку імперію і тим сприяти справі визволення вас самих, вашого народу, ви своєю вірною службою наймитів тільки цю імперію скріплюєте, тільки допомагаєте большевицьким гнобителям ще міцніше закріплюватися в Україні. Задумайтеся над тим, що ви робите, а побачите, яке це мерзенне діло.

Українських народних мас — українських селян, значної частини українських робітників за сьогоднішню трагедію України ми не обвинувачуємо. Вони в цьому не винуваті. Саме серед них ще збереглася Україна. Саме вони, незважаючи на всі практики окупантів, етановлять ще найздоровішу, в національному відношенні, частину українського народу. Вони зберегли і вживають українську мову, українські звичаї, український побут, вони заховали українське серце й українську душу, вони найчуткіші до ідеї національно-визвольної боротьби, вони вміють по-справжньому боротися. Українські селяни і робітники — сьогодні основна база українського визвольного-революційного руху. Вони післали в підпілля, в Українську Повстанчу Армію своїх синів і дочок, вони в найбільшій мірі підтримують нашу визвольно-революційну боротьбу матеріально. Вони разом з підпіллям і УПА найактивніше борються проти московсько-большевицьких окупантів. Українські народні маси — запорука нашого майбутнього, гарантія

нашого національного існування. Їм, українським народним масам, які, незважаючи на всі гнобительські прийоми окупантів, зуміли зберегти своє національне обличчя, свою українську душу, зуміли зберегти волю до боротьби, ми сьогодні кличемо: Слава!

І тільки дякуючи тому, що ще є в Україні і національно-здорова, патріотична частина народу, ми разом з тривожно-трагічним „Україна помирає“, можемо кинути сьогодні в Україні всім нашим ворогам, усьому світові й другий, але вже радісний, бойовий, але вже переможний оклик: Україна бореться! Не вся Україна впадала перед ворогом на коліна! Не весь український народ раб!

Серед темряви більшовицької неволі, серед трагедії нашого сьогоднішнього поневолення могутнім полум'ям палає на всю Україну, на весь СРСР, на весь світ вогонь нашої визвольної, революційної боротьби. Помилується ворог, коли думає, що його перемога вже близька! Помилується ворог, коли думає, що йому вдасться зламати нашу волю до незалежного державного життя, нашу волю до боротьби за наші національні права!

Прагнучи покласти край нашому національному і соціальному гнобленню, прагнучи покласти край знущанням ворога над нашим народом, прагнучи побудувати на Українських Землях незалежну державу українського народу, ми, українські революціонери і повстанці, ось уже чотири роки в умовах другої більшовицької окупації України стоїмо в збройній відірваній і повстанській боротьбі проти московсько-більшовицьких імперіалістів та їх українських агентів.

Вже чотири роки ведеться в Україні безприкладно героїська визвольна боротьба. В нашій дотеперішній боротьбі ми не тільки, що витри-

мали всі дотеперішні більшевицькі атаки, але й
добилися на нашому революційному фронті знач-
них успіхів. На значній території України ми
не тільки зберегли, але й значно поглибили
національну свідомість українських мас, в неба-
ченій ні тут, ні ніде в Україні, мірі ці маси
зреволюціонували, включили їх в безпосередню
активну боротьбу проти окупантів, зберегли пов-
ну організованість нашого революційного руху,
добилися значного поширення наших революцій-
них ідей як на території самої України, так і поза
нею, в тому числі і поза межами ССР, успішно
поширюємо територію наших дій, голосно, зброй-
ною боротьбою заявили перед усім світом, що
український народ ніколи не погодиться на
більшевицьке панування в Україні і що він пра-
гне жити самостійним державним життям. Оста-
точною перемога в нашій боротьбі буде за нами.
Ніколи не вдасться ворогові зреалізувати його
злочинні, бандитські плани щодо України.
Цьому запорукою є наша сьогоднішня боротьба.
Ми віримо в здорові сили України, у величезні
спроможності українських народних мас, у їх-
ній здоровій національній інстинкт, віримо в не-
вмірущу волю українського народу до самостій-
ного національно-державного життя. Ця воля не
дада нам загинути впродовж довгих сторіч неволі.
Ця воля вивела нас у минулому сторіччі на шлях
нашого національного відродження. Ця воля
натхнула геніального сина України Тараса
Шевченка проголосити пророчи, могутні слова:

„... встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти ...“

Буде так, як сказав наш великий Пророк!

ПАТРІОТИ УКРАЇНИ! УКРАЇНСЬКІ СЕЛЯНИ, РОБИТНИКИ І ІНТЕЛІГЕНТИ! УКРАЇНЦІ СХІДНИХ І ЗАХІДНИХ ОБЛАСТЕЙ!

В ту хвилину, коли, з одного боку, московсько-більшевицькі окупанти та їх українські запродавці - українські Соцшевики намагаються зготувати Україні повну загибель, і коли, з другого боку, друга частина українського народу, висловлюючи справжні, віковічні прагнення України -- прагнення до національної і соціальної волі, стоїть у вивязній, героїчній боротьбі проти большевицьких гнобителів за Українську Самостійну Соборну Державу, -- ми, українські революціонери і полетанці, безпосередні учасники збройної визвольної боротьби, кличемо вас:

Всі на фронт сиротиву винащувальній політвиці московсько-більшевицьких імперіалістів в Україні!

Піднімайтеся на визвольну боротьбу за наше національне і соціально визволення!

Активно включайтеся в український визвольно-революційний рух!

Коли у визвольній революційній боротьбі стануть побіч себе всі українці Східної і Західної України, ворожому пануванню на наших землях прийде кінець!

Спільними зусиллями, спільною активною протибільшевицькою боротьбою українців східних і західних областей Україна буде врятована!

Не еживайте російської мови! Геть російську мову з українських родин, з українських середніх і високих шкіл, з українських міст, з усіх устанав і підприємств в Україні!

В Україні кожний українець хай говорить тільки українською мовою! Боротьба за українську мову, за її права — складова частина боротьби за наше визволення, одна з основних ділянок нашого спротиву московсько-більшевицьким окупантам!

Боріться з большевицькою розкладовою пропагандою! Виховуйте ваших дітей на патріотів України, а не на її яничарів! Не приймайте участі в большевицькій пропагандивній і агітаційній роботі! Розкривайте, де лише можете, большевицьку брехню!

Саботуйте всі зарядження большевицької влади в промисловості, на транспорті, в сільському господарстві, в шкільництві, в культурно-освітніх установах! Зривайте большевицькі пляни!

Шукайте зв'язки до українського революційного підпілля! Читайте нашу революційну літературу! Поширюйте наші революційні ідеї! Включайтеся в активну організацію протибольшевицьку революційну боротьбу! Хай живе всеукраїнський революційний фронт спротиву гнобительській експлуатадорській політиці московсько-більшевицьких окупантів в Україні!

Хай кожний український селянин, робітник, інтелігент, кожний українець із східних і західних областей поставить собі запитання: хто він? Він за волю України, за її державну незалежність, йому не байдужа доля України, бажає він українському народові добра, щастя, слави, любить він українську мову, свою рідну землю, Дніпро, минуле України, тобто він патріот України, чи йому байдужі ці всі справи, чи він проти волі України, проти її державної незалежності, тобто він — зрадник України? Хай кожний собі виразно відповість на це запитання.

Коли ти патріот України, коли в тебе живе почуття національної і людської гідності, коли ти, як цього слід сподіватися від кожної чесної людини, соромишся бути зрадником своєї Батьківщини, — а твоя Батьківщина тільки Україна, — тоді твоїм прямим обов'язком є стати спротив політиці гноблення України з боку московсько-більшевицьких окупантів та їх українських агентів — українських більшовиків, тоді твоїм прямим обов'язком є боротися за національну і соціально-визволення України з-під московсько-більшевицького панування!

Від патріотів Україна сьогодні вимагає діл — не самої тільки, хочби й не знати як „глибокосердечної“ любові: діл, що були б актами спротиву московсько-більшевицьким окупантам, діл, що були б актами боротьби проти московсько-більшевицьких окупантів в ім'я національно-державної незалежності України. Сьогодні замало тільки декларативної, бездіяльної любови до України. Активному наступові окупантів ми, патріоти України, мусимо протиставити активний спротив!

Кожний український патріот повинен змагати до того, щоб боротися за волю України в рамках активної діючої сьогодні в Україні українського визвольного-революційного руху, репрезентованого Організацією Українських Націоналістів під керівництвом Степана Бандери та Українською Повстанчою Армією. Тільки тут ця боротьба може бути найуспішнішою. Коли ж хтось зараз не має можливості встановити зв'язки з українським підпіллям, хай тоді, використовуючи всі наявні можливості для цього, організує спротив московсько-більшевицьким окупантам самостійно в мі-

сці свого перебування, в місці своєї праці.

Патріоти України! Не дозволюмо московсько-більшевицьким окупантам реалізувати їх злочинні плани знищення України! Всі на боротьбу проти московсько-більшевицьких імперіалістів та їх українських агентів! Хай гине ворог!

Геть з України панування московсько-більшевицьких окупантів та їх українських агентів!

Хай живе визвольно-революційна боротьба українського народу проти московсько-більшевицьких окупантів за Українську Самостійну Соборну Державу!

Смерть московсько-більшевицьким гнобителям та їх вислужникам!

МОГИЛА, ЩО ЇЇ КОПАЮТЬ МОСКОВСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКІ ГНОБИТЕЛІ УКРАЇНИ, ХАЙ СТАНЕ МОГИЛОЮ ІМ САМИМ!

Лютий, 1948 р.

* * *